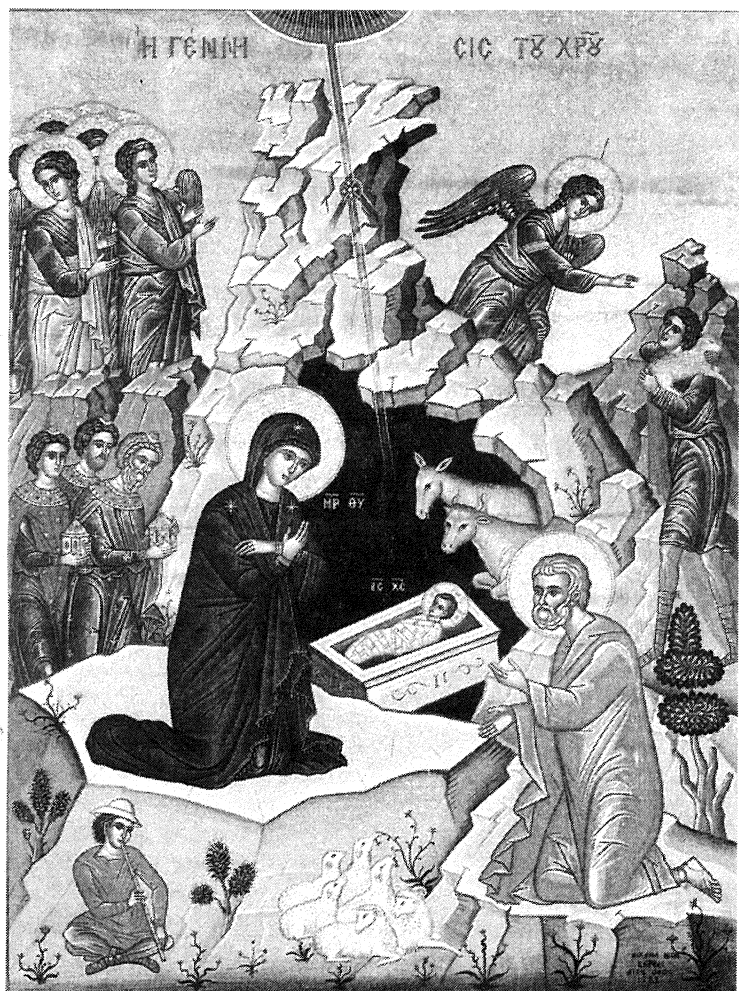

Έργο Μιχαήλ Μοναχού Αγιορείτου

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ - ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ

Το Νεχώρι και οι Νεχωρίτες, από τα στοιχεία που έχουν δημοσιευθεί κατά καιρούς στο ΝΕΧΩΡΙΤΗ, είχαν μια έντονη δραστηριότητα τόσο μέσα στο χωριό, όσο και έξω απ' αυτό (εσωτερικό και εξωτερικό).

Αυτή που δημοσιεύτηκαν αφορούσαν:

1. ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΠΑΝΕΧΩΡΙΤΩΝ «Η ΔΕΞΑΜΕΝΗ», που ιδρύθηκε στην Αμερική από τους συγχωριανούς μας, στις 25 Σεπτεμβρίου 1918 και είχε σαν αποτέλεσμα την κατασκευή του Υδραγωγείου και
2. ΤΗ ΦΙΛΟΔΑΣΙΚΗ ΕΝΩΣΗ, που ιδρύθηκε στο χωριό.

Πέρα απ' αυτά υπάρχουν και άλλα στοιχεία για δραστηριότητες στο χωριό μας, και αυτά τα στοιχεία τα βρήκα στην Κοινοτική Βιβλιοθήκη του χωριού μας, προσπαθώντας το καλοκαίρι να ξεσκονίσω τα 700 περίπου βιβλία της, που με πολύ κόπο και μεράκι τα έχει ταξινομήσει κατά κατηγορίες ο αείμνηστος συγχωριανός μας Δημ. Φούρλας.

Στην Κοινοτική Βιβλιοθήκη βρήκα μερικούς φακέλους με τα εξής θέματα:

1. Αρχείο δημιουργίας Κοινοτικής Βιβλιοθήκης.
2. Τμήμα του αρχείου του Συλλόγου ΠΑΝΕΧΩΡΙΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.
3. Ελάχιστα στοιχεία για τη Φιλοδασική Ένωση.
4. Αρχείο του Γεωργικού και Πιστωτικού Συνεταιρισμού Νεοχωρίου του 1946.
5. Αρχείο της Κοινοτικής Επιτροπής Αναπτύξεως Νεοχωρίου - Ναυπακτίας.
6. Στοιχεία για το Θέατρο και τις Θεατρικές παραστάσεις που έδωσαν Νεχωρίτες ερασιτέχνες ηθοποιοί στο χωριό από το 1920 ως το 1952.
7. Αρχείο του «ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ» Νεοχωρίου - Ναυπακτίας. (Σ.Π.Π.Ν.Ν.).

Σ' αυτό το φύλλο του «ΝΕΧΩΡΙΤΗ» καταγράφω την ίδρυση και τη δράση του ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ - ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ.

Ύστερα από πρωτοβουλία μερικών Νεοχωριτών, συγκεντρώνονται 23 Νεοχωρίτες και αποφασίζουν την ίδρυση του Σ.Π.Π.Ν.Ν. Στοιχεία για το ποιοί πήραν την πρωτοβουλία και σε ποιο χώρο συγκεντρώθηκαν δεν υπάρχουν.

Οι 23 Νεχωρίτες, που συγκεντρώθηκαν, αναγράφονται στο τέλος του πρακτικού, που υπογράφουν την έγκριση της ίδρυσης του Συνδέσμου, που έχει ως εξής:

ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΝΕΟΧΩΡΙ- ΤΩΝ - ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ

Παλαιοί πολεμιστάι κάτοικοι της Κοινότητος Νεοχωρίου - Ναυπακτίας κατόπιν ομοφώνου αυτών προτάσεως, οίτινες και υπογράφονται, συνήλθον σήμερον την 19ην Ιανουαρίου 1936 ημέραν Κυριακήν και ώραν 4 μ.μ. εις γενικήν Συνέλευσιν.

Άπαντες παρευρεθέντες αποδέχονται την πρότασιν της συμπύξεως των εις Σύνδεσμον υπό την επωνυμίαν: «Σύνδεσμος Παλαιών Πολεμιστών Νεοχωρίου», όστις να εγγραφή εις την Γενικήν Ομοσπονδίαν Ελλάδος.

Σκοπός του ανωτέρου Συνδέσμου είναι η επιδίωξις λύσεως των γενικών συμφερόντων της Ομοσπονδίας αφ' ενός και αφ' ετέρου η εξυπηρέτησις των ατομικών αυτών συμφερόντων.

Έκοντες υπ' όψην την ανιδιοτελή και ευγενή διάθεσιν στοργικής μερίμνης, ήτις εξεδηλώθη υπέρ του Συνδέσμου μας εκ μέρους του συμπολεμιστού κυρίου Γεωρ. Κονδύλη Στρατηγού, τάσσονται παρά το πλευρόν αυτού.

Ευελπιστούντες ότι θέλουσι τύχει γενικωτέρου ως και μερικού παρ' αυτού ενδιαφέροντος, αποδέχονται την υποστήριξιν αυτού εις την μελλοντικήν αυτού πολιτικήν εμφάνισιν.

Αποδέχονται άπαντες όπως αποστολή αυτώ τηλεγράφημα διαδηλούν την ως άνω απόφασίν μας.

Αναθέτουσι εις τριμελή επιτροπίν εκ των συναδέλφων, όπως φροντίσιν δια την σύνταξιν και έγκρισιν του Καταστατικού.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

Κ. Μαρούδας, Β. Φούρλας, Β. Πατερέκας, Κ. Σ. Λάππας, Αθ. Χολέβας, Αντ. Μασγάλας, Δ. Ι. Μάλλιος, Ευθ. Βλάχος, Βασ. Μαύρος, Ν. Καραγιάννης, Ν. Πατερέκας, Αθ. Λόςης ή Παλιότασας ή Παλιατσόπουλος, Ιωάν. Αθ. Καλαθάς, Νικ. Αθ. Καλαθάς, Κ. Δ. Μάλλιος, Δ. Μπουραζέρης, Γ. Φτερούγας, Αθ. Ν. Λειβαδίτης, Ιωάν. Μπουλάς, Θ. Καλαθάς, Αντ. Γ. Πανάγος, Θ. Μαζιάς, Παπαθα-

(Συνέχεια στη σελίδα 3)

Εφτασαν επί τέλους!...
Να τος ο όγκος τ' ακου-
ριού που διαγράφεται ολό-
θευκος κι αυτός μπροστά στο
χάνι απ' το χιόνι.

Έσφιξαν τα δόντια τους πιο
δυνατά, γληγόρεψαν το βήμα
τους να δρασκελίσουν τα εί-
κοσι με τριάντα βήματα, που
τους απόμειναν. Σίγουρα τώ-
ρα δε θα χάνονταν!

Η δυνατότερη απ' όθες έ-
φτασε κι όθας μπροστά στην
πόρτα την κατάκλειστη. Βρό-
ντηξε δυνατά με το παλούκι,
που είχε για μπαστούνι.

- Γιάννινα...σίκω κι χανόμα-
στι απόψι!...

Απόκριση καμιά. Μονάχα ο
σκύλος γάβγισε από τ' ακού-
ρι, χωρίς κι αυτός ως τόσο να
βγεί να φοβερίσει το διαβάτη,
να κυνηγήσει το ζουλάπι.
Ποιός θ' άφηνε την «τρύπα»
του μ' αυτόν τον καιρό; «Φύ-
λακας; Φύλακας και μάλιστα
πιστός! Μα μέχρις εκεί που

δεν κιντνεύει το τομάρι
σου», σκέφτηκε και κουλου-
ριάστηκε ακόμα πιο σφιχτά
στη ζεστασιά του.

- Γιάννινα!... Γιάννινα!... Ξα-
ναφώναξε πιο δυνατά ετούτη
τη φορά η στρατοκόπισσα.
Σίκω να μας ανοίξ'...Γητώσα-
μι στου Ξηρουβούνι, για να
χαθούμι απ' όζω απ' τ' ν πόρ-
τα σ' !...

Και πάλι απόκριση καμιά.
Ο κόκορας απ' το κοτέτσι
κακάρισε ανήσυχος μονάχα.

«Τι διάβολο, ξημέρωσε και
δεν το πήρα είδηση να το
διαλαλήσω», διαλογίστηκε και
βάθηκε να στριμωχτεί σφι-
χτότερα κοντά στις κότες του,
να τον ζεστάνουν.

Σάβος και αναστάτωση επι-
κράτησε για λίγο στο κοτέτσι.
Κι ύστερα πάλι σιωπή.

Ωστόσο κατέφταναν έξω α-
πό το χάνι κι οι άλλες οι γυ-

ΣΤΟ ΧΑΝΙ

ναίκες. Απίθωναν το φόρτωμα
και τα ταχαιπωρα κορμιά τους
στο πεζουλάκι, που ήτανε δε-
ξιά ζερβά της πόρτας, στου
φράχτη τις στρόπινες, στο πα-
λιοτράπεζο, που ήταν πεταγ-
μένο στην αυλή. Η τελευταία
απίθωσε στου πηναδιού το
κυκλικό πεζούλι. Δεν είχε το
κουράγιο να φτάσει ως την
πόρτα.

- Γιάννινα!...Όρε Γιάννι-
(Συνέχεια στη σελίδα 4)

ΤΟ ΝΕΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Από τις δημοτικές εκλογές
του Οκτωβρίου 1998 προέκυ-
ψε το παρακάτω Δημοτικό
Συμβούλιο:

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Κωλέπας Λεω-
νίδας

ΔΗΜΟΤ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ: Βα-
σιλόπουλος Βασίλειος, Δρόσος
Ανδρέας, Καραγιάννης Χρή-
στος, Παπακώστας Βασίλειος,
Πελέκης Δημήτριος, Σικώλας
Χρήστος, Χατζής Αθανάσιος

(Από την ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΔΗ-
ΜΟΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ)

Θεοφάνης Γεώργιος, Σταί-
κος Γεώργιος, Παπαντώνης Α-
θανάσιος

(Από τη ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΣΥ-
ΝΕΡΓΑΣΙΑ)

Ζήσιμος Βασίλειος
(Από την ΠΑΡΕΥΗΝΙΑ ΠΡΟ-
ΣΧΙΑΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ)

Το Τοπικό Συμβούλιο του
χωριού μας το αποτελούν οι:
Φούρλας Αθανάσιος, Μπα-
λαφούτας Δημήτριος και Κρα-
νιάς Απόστολος.

Τους συγκαίρουμε όλους για
την εκλογή τους και τους ευκό-
μαστε επιτυχία στο έργο τους.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο Σύλλογος Ελληνικής Κλη-
ρονομιάς Κεντρικής Πενσυλ-
βάνιας, προγραμματίζει να α-
νεβάσει στην αίθουσα εκδηλώ-
σεων του Καθεδρικού Ναού
του Harrisburg, το έργο «ο Α-
γαπητικός της Βοσκοπούλας»,
στις 13.12.98.

Η πλειοψηφία των ηθοποιών,
που θα παίξουν στην παράστα-
ση αυτή, θα είναι Νεχωρίτες, ό-
πως δήλωσε ο κ. Βασίλειος
Κώτσας, πρόεδρος του Συλ-
λόγου Νεοχωριτών.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

•Οι τελευταίες βροχοπτώ-
σεις είχαν σαν αποτέλεσμα
να καταστρέψουν το οδό-
στρωμα στον άξονα της ε-
παρχιακής οδού Νεοχωρίου
- Αράχωβας, σ' εκείνο το ση-
μείο, που πέρυσι είχε γίνει η
μεγάλη κατολίσθηση (στο Α-
λογάκι).

Η επικοινωνία μεταξύ των
δύο χωριών διακόπηκε για
μερικές ημέρες.

Ο δρόμος επισκευάστηκε
προσωρινά, μέχρι να έρθουν
οι νέες βροχές, για να τον
ξαναχαλάσουν.

Πρέπει να φροντίσει η Νο-
μαρχία για την κατασκευή
του τμήματος αυτού, για να
σταματήσει επιτέλος η ταλαι-

πωρία των κατοίκων της πε-
ριοχής.

•Μέχρι τώρα νομίζαμε,
πως οι κλοπές και οι ληστεί-
ες είναι προνόμιο των μεγα-
λοπόλεων. Κακώς νομίζουμε!

Η δράση των κακοποιών ε-
πεκτάθηκε και στην ύπαιθρο
χώρα. Έφτασε και στα χωριά
μας!

Μαθαίνουμε, πως στον
Πλάτανο λήστεψαν κάποιο
με την απειλή μαχαιριού και
του «σηκώσανε το σπίτι» και
άγνωστοι «έγδυσαν» κάποιο
μαγαζί στον Άγιο Δημήτριο.

Όλα τα είχαν τα χωριά
μας, οι ληστείες μονάχα τους
έλειπαν.

**Το Δ.Σ. του Συλλόγου μας
Εύχεται σ' όλους τους
χωριανούς μας και τους φίλους
του χωριού μας
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ
ΚΑΙ
ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ**

Κοινωνικά

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- Η Ελένη Ν. Πελέκη (το γ. Ι. Λούπα) γέννησε ένα υγιέστατο κοριτσάκι.
- Η Κική Λειβαδίτη-Αναστασιάδη γέννησε ένα χαριτωμένο αγοράκι.
- Η Κατερίνα Κασιώτη (το γ. Απ. Καραγιάννη) γέννησε ένα υγιέστατο αγοράκι.
Να ζήσουν τα νεογέννητα.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Η Κων/να Καλλιό-Παπαμπαχάλη βάπτισε την κόρη του Γιάννη και της Βασιλικής Παπακωνσταντίνου (το γ. Γεωρ. Πανάγου) και το ονόμασε Ελευθερία.
Να ζήσει το νεοφώτιστο.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Έδωσαν αμοιβαία υπόσχεση γάμου:
- Ο Ιωάννης Αθ. Μάλλιος και η Βασιλική Ι. Πανάγου.
- Η Λόλα Δ. Μποτσόλη και ο Βασίλειος Θεοδώρου.
- Η Αικατερίνη Αναστ. Μάρρου και ο Στάικος Γεώργιος.
Τους ευχόμαστε καλά στέφανα.

ΓΑΜΟΙ

- Στις 31 Οκτωβρίου στη Ναύπακτο έγινε ο γάμος της Παναγιώτας Αθ. Αγγελή (το γ. Μαγδαλ. Μπαλαφούτα) και του Χρήστου Ηλιόπουλου.
- Στις 21 Νοεμβρίου στον Ιερό Ναό των Ταξιάρχων στο Περιστέρι έγινε ο γάμος της Ευαγγελίας Γ. Καλαθά και του Παναγιώτη Καραχάλιου.
- Στις 22 Νοεμβρίου στην Αμερική έγινε ο γάμος της Σπυριδούλας-Καλλιόπης Ιωάν. Μπαζιώνη και του Σεραφείμ Λασκόβοκι στην Ελληνοορθόδοξη εκκλησία του Mont Holly Springs των Η.Π.Α.
- Στις 19 Δεκεμβρίου 1998, στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου Ψυχικού, έγινε ο γάμος του Κώστα Π. Βλάχου και της Νικολέτας Ανδ. Παρασκευοπούλου.
Τους ευχόμαστε κάθε ευτυχία.

ΘΑΝΑΤΟΙ

-Πέθανε στο Αγρίνιο και κηδεύτηκε στο Νεχόρι η Βασιλική Γ. Μαστροκώστα.
-Πέθανε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στο χωριό η Μαρία Ν. Τσιτσιμπέλη.
Συλλυπητήρια στους οικείους της.

ΑΠΟΛΥΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Απολύθηκε από την Πολεμική Αεροπορία ο Σπύρος Ν. Μπαζιώνης.
Καλός πολίτης.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Στον Ιερό Ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου του χωριού μας και για την κατασκευή της βρύσης, η οικογένεια του Ιωάννου Θ. Μπαλαφούτα προσέφερε το ποσό των 1.000 δολλαρίων.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΧΩΡΙΤΗ ΑΠ' ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ

	δραχ.
Βασίλειος Παπακώστας	10.000
Κων/νος Κρανιάς	5.000
Μαγδαλ. Γιοβανπούλου	5.000
Ελένη - Βασιλική Απ. Σγάγια	2.000
Μαργάλας Κων/νος του Σταυρ.	5.000
Αικατερίνη Π. Βενετάκη	5.000
ΑΠ' ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ	
Γεώργιος Ι. Κώτσαλος	Δολ. 50

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ

-Η Βασιλική Γ. Μαζιά - Γκρουμούτη προσέφερε στο Σύλλογό μας το ποσό των 10.000 δραχ. στη μνήμη των γονέων της, του αδελφού και εξαδέλφου της.

Ευχαριστήρια επιστολή

Αγαπητοί συνδημότες,

Αφού ολοκληρώθηκε η εκλογική διαδικασία για την ανάδειξη του πρώτου Δημοτικού Συμβουλίου του νεοσύστατου Δήμου Πλατάνου με Δήμαρχο τον κ. Λεωνίδα Κωλέττα, αισθάνομαι την υποχρέωση να βρεθώ κοντά σας και μέσα από τα βήθη της καρδιάς μου να ευχαριστήσω θερμά όλους εκείνους που με εμπιστεύθηκαν με την ψήφο τους και με έστειλαν να προσφέρω τις υπηρεσίες μου στο Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου μας.

Από τη θέση μου αυτή σας υπόσχομαι ότι θα προσπαθήσω να ανταποκριθώ στις υποχρεώσεις μου και να υπηρετήσω τίμια και δίκαια τα συμφέροντα όλης της περιοχής του Δήμου μας.

Είμαστε υποχρεωμένοι τώρα όλοι μαζί να δουλέψουμε δίπλα - δίπλα για τη διατήρηση της ζωής στα

χωριά μας, αλλά και για την πρόδοό τους όσο γίνεται καλύτερα.

Στα χωριά μας αξίζει καλύτερη θέση και γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε αλληλεγγύη και αγαπημένοι όλοι μαζί.

Δεν έχουμε πλέον την πολυτέλεια για ολιγωρία και αδράνεια στις εξελίξεις που μας παρουσιάζονται. Εμπρός λοιπόν, ας προσπαθήσουμε με πίστη κι ελπίδα για το καλύτερο αύριο.

Βασίλειος Κ. Παπακώστας
Δημοτικός Σύμβουλος
από την Αράχωβα

☆☆☆

Για τις γιορτές εύχομαι
σ' όλους τους δημότες
Χρόνια Πολλά

και ευτυχισμένος ο
καινούργιος χρόνος
Βασίλειος Κ. Παπακώστας
Δημοτικός Σύμβουλος

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΕΧΩΡΙΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΓΙΟΡΤΑΣΕ τα 80 χρόνια του και τίμησε τον Εθνικό Κήρυκα της Ν.Υ. και σημαντικά μέλη του Συλλόγου για την προσφορά τους

Ο Σύλλογος Νεχωριτών Αμερικής, γιόρτασε στις 15.11.1998, ημέρα Κυριακή, στο ξενοδοχείο «RADISSON» στο Camp Hill της Πενσυλβανίας, τα 80 χρόνια από την ίδρυσή του, δεδομένου ότι ο Σύλλογος ιδρύθηκε το 1918 με την ονομασία «Η Δεξαμενή», με σκοπό να υδροδοτηθεί το χωριό.

Την εκδήλωση οργάνωσαν ο δυναμικός πρόεδρος του Συλλόγου κ. Βασίλειος Κώτσαλος και το δραστήριο 18μελές Διοικητικό Συμβούλιο.

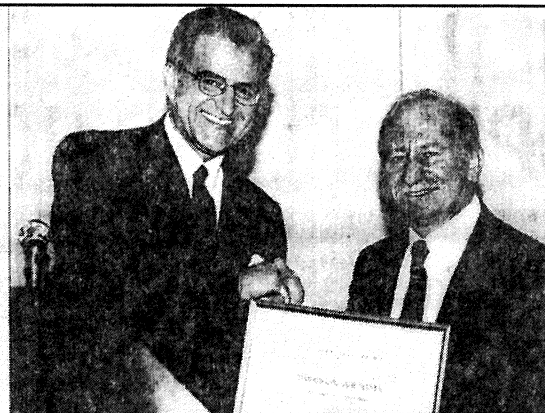
ση, ενότητα και άσβεστη την αγάπη για την Πατρίδα. Ασχολήθηκε με εθνικά, κοινωνικά, εκκλησιαστικά και λοιπά πατριωτικά θέματα. Μαζί με τον Ε.Κ. τιμήθηκε και ο εκδότης της κ. Αντώνης Διαματάρης, ο οποίος με τους αγώνες του και τις δραστηριότητές του, κατόρθωσε να διατηρήσει την εφημερίδα ζωντανή μέχρι σήμερα, επ' ωφελεία της Ελληνικής Ομογένειας και της πατρίδας. Από τα 83 χρόνια δράσης, αποδείχθηκε η εφημερίδα αυτή, ότι ανταποκρίθηκε στον τίτλο

φησαν το 60% της κινητής και ακίνητης περιουσίας στα 5 παιδιά τους και το έκτο μερίδιο στα παιδιά του χωριού.

3. Ο Ιωάννης και η Αγγαίνα Μαύρου, οι οποίοι άφησαν ένα σημαντικό χρηματικό ποσό σε Τράπεζα της Ελλάδος, οι τόκοι του οποίου να πηγαίνουν στο χωριό για ενίσχυση συγχωριανών κ.λπ.

Όταν συγκεντρωθούν περισσότερα στοιχεία για τους ανωτέρω, θα γίνει αναλυτικότερη αναφορά σε επόμενο φύλλο.

Πρέπει όλοι οι Νεχωρίτες

«ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» ΤΕΤΑΡΤΗ 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1998
Δυναμικό παρών έδωσε στην εκδήλωση η νεολαία των Νεχωριτών, το χορευτικό της οποίας, αριστερά, χόρεψε δημοτικούς χορούς. Στη δεξιά φωτογραφία, ο εκδότης του «Ε.Κ.» κ. Αντώνης Διαματάρης (αριστερά) δέχεται από τον πρόεδρο των Νεχωριτών κ. Βασίλειο Κότσαλο το βραβείο του Συλλόγου.

Η πολυτελής αίθουσα του «Radisson Hotel», γέμισε ασφυκτικά από πολυπληθείς Νεχωρίτες και φίλους. Στην εκδήλωση συμμετείχε η γνωστή ορχήστρα «5 αστέρια». Ο χορευτικός όμιλος νεολαίας Νεχωριτών με εθνικές ενδυμασίες, χόρεψε ελληνικούς χορούς.

Στην εκδήλωση αυτή τιμήθηκε η εφημερίδα «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» της Νέας Υόρκης, ο οποίος επί 83 ολόκληρα χρόνια προσέφερε στην Ομογένεια της Αμερικής, ενημέρω-

της, ως Εθνικός πραγματικά Κήρυκας.

Επίσης στην εκδήλωση τιμήθηκαν οι κάτωθι αποθανόντες Νεχωρίτες, οι οποίοι προσέφεραν σημαντική προσφορά στο Σύλλογο και στους Νεχωρίτες και στο χωριό.

1. Ο Κωνσταντίνος και η Μαρία Μέμμου, οι οποίοι έφεραν στην Αμερική το 90% των Νεχωριτών και έκαναν πολλά έργα στο χωριό.

2. Ο Κωνσταντίνος και η Ακριβή Γιάνναρη, οι οποίοι έκαναν έργα στο χωριό και ά-

του Ελλαδικού χώρου να αισθάνονται αμέτρητη υπερηφάνεια και χαρά για την πλούσια δράση και προκοπή, των ξενητεμένων στην Αμερική συγχωριανών.

Το λαμπρό αστέρι της Βηθλεέμ, που θα ανατείλει τα φετινά Χριστούγεννα, ας φωτίζει την ομογένεια της Αμερικής και τους απανταχού Νεχωρίτες, σε δρόμους προόδου, επιτυχιών, φιλανθρωπίας, φιλοπατρίας και κοινωνικής ευποιίας.

Ν. Μπαζ.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΠΗΡΑΜΕ

Λάβαμε την ποιητική συλλογή «Ρυθμός Ακορντεόν» της ποιήτριας κ. Άσπας Ξύδη και την ευχαριστούμε.

Μα πιότερο την ευχαριστούμε, εμείς οι κάποιες ηλικίας, γιατί μας γύρισε νοσταλγικά σ' αλλους καιρούς και τόπους.

Οι δωρικοί της στίχοι μας έφεραν στις εποχές, που τα σχολεία δεν έμοιαζαν έρημες χελιδονοφωλιές, αλλά αντιβούζαν από χαρούμενες φωνές παιδιών.

Τότε «που ο ένας στρίμωχε τον άλλο στο θρανίο να νιώσουνε μια ζεστασιά περισσότερο και να κοιτάζουνε στο ίδιο το βιβλίο».

Τότε που «η θεία-Χαραλάμπα» -κι η κάθε Χαραλάμπα- με «τ' άρματά της την τσάπα και το σκαλιστήρι» έκανε Παράδεισο τον άγονο τον τόπο, όπου ανθούσαν μυγδαλιές και πασαλιές και λουλουδιάζανε οι αγλαδιές και οι τριανταφυλλιές.

Κι όταν ερχόταν σκόλη και χαρά, έστηνε το χορό στο πανηγύρι, γιατί ήταν απλή κι ανθρώπινη η ζωή εκείνο τον καιρό. «Σε συνερίζε' ο Θεός αν νιώθεις πικραμένη, αν έχεις μεροπαί σου, σωστό το μεροδούλι», πιστεύανε.

Μας γύρισε σε χρόνους που ο καθρέφτης μας «δεν ήταν σκυθρωπός, σιωπηλός και ντροπιασμένος», αλλά μας «έστελνε σε παραμύθια κι όνειρα μεγάλα».

Μ' αλίμονο! διαβήκαν εκείνοι οι καιροί και χάθηκαν μαζί τους και «οι καλύτερες στιγμές» μας, «οι πιο ξεδιαλεγμένες» και ζούμε βαρυγκομώντας στις πόλεις τις απάνθρωπες. Μα ευτυχώς υπάρχουν κι άνθρωποι σαν την κ. Ξύδη, που τραγουδούν τα περασμένα και ξαναζούμε, έστω νοερά, εκείνη την ανεπανάληπτη ζωή, την πλούσια με τη φτώχεια της, την ξέγνοιαστη με τις πολλές σκοτούρες της. Για τούτο την ευχαριστούμε. π.μ.

«Ο ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ»

Έκδοση Συλλόγου Νεχωριτών Ναυπακτίας

☆☆☆

Εκδότης
ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΕΡΜΗΓΚΑΣ

Σειρήνων 33
Βύρωνας 162 32
Τηλ.: 76.45.280

☆☆☆

Ηλεκτρονική σελ/ση -
Εκτύπωση
ΖΟΥΜΠΟΥΛΗΣ ΔΗΜ.
Γερανίου 7 - 2ος όροφος
Τηλ. - Fax: 52.38.107

☆☆☆

Τεχνικός σύμβουλος
Κ. ΧΟΥΛΙΑΡΑΣ
Αγιοσταίου 20 - Αθήνα
Τηλ.: 52.36.835

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

νασίου.

Το τηλεγράφημα που απεστάλη στο Στρατηγό Κονδύλη έχει ως εξής:

Αρχηγόν Εθνικής Ριζοσπαστικής Ενώσεως

Στρατηγόν Κονδύλην

Αθήνας

Ενισχύοντες κοινόν αγώνα Παλαιών Πολεμιστών, Παλαιοί Πολεμιστάι Νεοχωρίου - Ναυπακτίας τάσσονται πλευρόν σας επί αγαθώ πατρίδος.

Επιτροπή αγώνος

Κ. Λάμπας, Κ. Μαρούδας

Β. Φούρλας, Β. Πατερέκας.

Μετά την ίδρυση του Συνδέσμου ενεγράφησαν σ' αυτόν κατόπιν αιτήσεων των και οι:

Κ. Βλάχος, Ν. Φωλιάς, Γαβρ. Τσιγαρίθρας, Ευθ. Πανάγος, Αντ. Παπακώστας, Ι. Δ. Κ. Λειβαδίτης, Γ. Λούπας, Κ. Ι. Λαζοδήμος, Ι. Χ. Καραγιάννης, Σπ. Ν. Κρανιάς, Β. Κολατσώνης, Ν. Μ. Καλαθάς, Ι. Γ. Γιάνναρης, Κ. Ι. Γιαννάκος, Ζάχος Ζάχου, Κ. Γ. Γιάνναρης και Στ. Γ. Παπακώστας.

Πέραν όμως αυτών, ενεγράφησαν κατόπιν αιτήσεώς τους, γιατί προβλεπόνταν από το καταστατικό και οι:

Λέλος Γεώργιος του Δημ., Ευθύμιος Καλημάνης και Αθαν. Π. Τσιτζέλης από την Καστανιά Ναυπακτίας, ο Φώτης Μπριάνης από τη Μεσοκώμη Ευρυτανίας και ο Δημήτριος Σκύλαρης από τον Άγιο Δημήτριο Ναυπακτίας.

Όλοι είναι γεννηθέντες από το 1881 ως και το 1901. Το έτος γεννήσεώς τους φαίνεται από το φύλλο Στρατολογικού Μητρώου ενός εκάστου, τα οποία υπάρχουν για τον καθένα χωριστά στο αρχείο του Συνδέσμου και τα οποία έχουν εκδοθεί ύστερα από αίτηση του Συνδέσμου από το Στρατολογικό Γραφείο Μεσολογίου.

Από το φύλλο Στρατολογικού Μητρώου φαίνεται ότι όλοι έλαβαν μέρος στους πολέμους: Βαλκανικούς, 12-13, Α' Παγκόσμιο 1918 και στον Μικρασιατικό πόλεμο με το 1ο και 6ο Σύνταγμα Πεζικού και με το 2/39 Σύνταγμα Ευζώνων. Αρκετοί μάλιστα από αυτούς τραυματίστηκαν στους πολέμους, όπως φαίνεται από το φύλλο Στρατ. Μητρώου ενός εκάστου.

Η δράση του Συνδέσμου έχει ως εξής:

Μετά την έγκριση από τη Γενική Συνέλευση του καταρτισθέντος καταστατικού στις 25 Φεβρουαρίου 1936, ημέρα Τρίτη και ώρα 5 μ.μ., συνήλθαν οι ιδρυτές του Συνδέσμου και προέβησαν στην εκλογή προσωρινής διοικούσης επιτροπής εκ των: Κων. Μαρούδα, Κων. Λάμπα, Δημ. Μπουραζέρη και Ευθ. Βλάχου.

Η διοικούσα επιτροπή αναλαμβάνει την υποβολή του Καταστατικού προς έγκριση στο Πρωτοδικείο Μεσολογίου και αναλαμβάνει να παρακολουθήσει τα θέματα του Συνδέσμου.

Το πρακτικό αυτό υπογράφεται από τους ιδρυτές. Στη συνέχεια τα μέλη της διοικούσας επιτροπής υποβάλλουν το καταστατικό στο Πρωτοδικείο Μεσολογίου προς έγκριση.

Η έγκριση του πρωτοδικείου έχει ως εξής:

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθ. 2637

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ - ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ

Ο Γραμματέας των εν Μεσολογίω Πρωτοδικείων

Πιστοποιεί ότι:

Το καταστατικόν του Συνδέσμου Παλαιών Πολεμιστών Νεοχωρίου - Ναυπακτίας ανεγνωρίσθη δια της υπ' αριθ. 600 της 25 Νοεμβρίου 1936 αποφάσεως του Πρωτοδικείου Μεσολογίου, ετοιχοκολλήθη επί 10ήμερον εν τω ακρόατηρίω του Δικαστηρίου τούτου και μετα ταύτα κατεχωρίσθη εν τω βιβλίω των ανεγνωρισμένων Σωματείων υπ' αύξ. αριθ. 372.

Το παρόν χορηγείται τω Βασιλείω Κολατσώνη.

Εν Μεσολογίω τη 15 Δεκεμβρίου 1936

Ο Γραμματέας Γ'.

(Τ.Σ.) Υπογραφή - Πλατανιώτης

Στη συνέχεια στις 27 Δεβρίου 1936 πραγματοποιείται Γενική Συνέλευση (οικτικό πρακτικό) για την εκλογή Προέδρου και Διοικ. Συμβουλίου.

Η Γενική Συνέλευση προέβη δια μυστικής δια ψηφοδελτίων ψηφοφορίας εκλογών και επί ψηφισάντων 19 μελών παρόντων, επί 28 αποπληρωσάντων υποχρεώσεις των και συνεπώς δικαιουμένων ψήφου, προέκυψε η εξής αποτέλεσμα:

Πρόεδρος εξελέγη ο κ. Κ. Μαρούδας με ψήφους 19, Σύμβουλοι διοικητικοί κατά σειράν επιτυχίας οι εξής:

1) Βασ. Κολατσώνης με ψήφους 18, 2) Αρ. Μέμμος με 17, 3) Κ. Λάμπας με 17, 4) Γ. Φτερούγας με 17, 5) Αντ. Παπακώστας με 12 και 6) Αθ. Λόης με ψήφους 11.

Αναπληρωματικοί: 1) Γ. Πλάκας με 7 ψήφους, 2) Β. Πατερέκας με 7 και 3) Αθ. Πλάκας με ψήφο 1 ως επλαχόντες.

Η Εφορευτική Επιτροπή Ι. Πετράκης και Κ. Ι. Λαζοδήμος.

Την επομένη 28 Δεκεμβρίου 1936 συνήλθε το ως άνω Διοικ. Συμβούλιο και καταρτίστηκε σε σώμα ως εξής:

Κων/νος Μαρούδας Πρόεδρος.

Αριστ. Μέμμος Αντιπρόεδρος.

Βασ. Κολατσώνης Ταμίας.

Κων/νος Λάμπας Γεν. Γραμματέας και

Σύμβουλοι Γ. Φτερούγας, Αντ. Παπακώστας και

Αθαν. Λόης.

Για την Εξελεγκτική Επιτροπή εξελέγησαν:

Ιωάν. Καραγιάννης, Αντ. Μαργάλας και Ιωάν. Γιάνναρης.

Διάφορες άλλες δραστηριότητες:

1. Στις 14 Απριλίου 1937 απεστάλη έγγραφο στην Επαρχία Αιτωλ/νίας, με κοινοποίηση στον Υπουργό παρά τω Προέδρω της Κυβερνήσεως και ζητή-τά οικονομική ενίσχυση για τη συνέχιση των εργασιών διάνοιξης της αμαξιτής οδού εκ Νεοχωρίου προς Δομνίστα.

Αποτέλεσμα του εγγράφου, ήταν η έγκριση από το Υπουργείο Συγκοινωνιών πίστωση 200.000 δρχ.

2) Ύστερα από έγγραφο του Συνδέσμου στις 8 Φεβρουαρίου 1938 το Γραφείο Γεωργικής Υπηρεσίας Αιτωλ/νίας χορήγη-

σε οπωροφόρα δενδρύλλια στους: Γ. Πανάγο, Ι. Πετράκη, Σπ. Κρανιά, Ευθ. Βλάχο και Γαβρ. Τσιγαρίθα.

3) Στις 23 Απριλίου 1937 απέστειλε ευκετήριο τηλεγράφημα στον τότε Βασιλιά Γεώργιο Β' και αυτός στις 8 Μαΐου με τηλεγράφημα ευχαριστεί το Σύνδεσμο.

4) Στις 2 Μαΐου 1936 απέστειλε ευκετήριο τηλεγράφημα με την ευκαιρία της ονομαστικής του εορτής στον δικηγόρο Μεσολογίου Κων/νο Πετρόπουλο, ο οποίος απάντησε ευχαριστώντας στις 8.6.1936.

5) Στις 2 Σεπτεμβρίου 1940 συνήλθε το Διοικ. Συμβούλιο του Συνδέσμου και, «αφού έλαβεν υπ' όψιν τον ύπουλο τορπιλισμόν του ευδρόμου «ΕΛΛΗ» παρ' αγνώστω υποβρυχική, εκφράζει την λύπην όλων των μελών συνδέσμου προς την Α.Μ. τον Βασιλέα και Κυβερνήτην και

ΨΗΦΙΖΕΙ

Εκ του πενιχρού Ταμείου του Συνδέσμου πίστωση εκ δραχμών 300 προς ενίσχυση της μεγάλης προσπάθειας εις αντικατάστασιν του ενδόξου ημών Σκάφους:

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Κ. Μαρούδας

ΤΑ ΜΕΛΗ

Γ. Φτερούγας

Β. Κολατσώνης

Κ. Βλάχος

6) Το Διοικ. Συμβούλιο του Συνδέσμου Π.Π.Ν.Ν., που συνήλθε στις 10 Νοεμβρίου 1940, ενέκρινε να αποσταλεί ποσό 200 δρχ. υπέρ «της Φανέλας του Στρατιώτου».

Ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως Ι. Μεταξάς με επιστολή του ευχαριστεί το Σύνδεσμο για τις προσφορές του υπέρ «της Φανέλας του Στρατιώτου» και της αντικαταστάσεως του εκδρόμου ΕΛΛΗ.

7) Ο Σύνδεσμος πρωτοστατεί σε δενδροφυτεύσεις.

8) Συνεργάζεται με το Κοινοτικό Συμβούλιο και βοηθάει το έργο της Κοινότητας.

9) Ο Σύνδεσμος ύστερα από έγγραφο, που έστειλε στον Προμηθευτικό Συνεταιρισμό της Ομοσπονδίας Παλαιών Πολεμιστών Ελλάδος, που απέστειλε στις 22/8/1946 επικορηγήθηκε από τον Συνεταιρισμό με το ποσό των 1.057.000 δρχ. για να προμηθευτούν τα μέλη του Συνδέσμου του Νεοχωρίου ενδυμασίες.

10) Υπάρχει πλήθος εγγράφων που απεστάλειςαν σε Κρατικές Υπηρεσίες για την επίλυση θεμάτων της Κοινότητας.

11) Στις 27 Ιουνίου 1946 η Ομοσπονδία Παλαιών Πολεμιστών Ελλάδος ανεκήρυξε τακτικό μέλος της Ομοσπονδίας τον Πρόεδρο του Συνδέσμου Νεοχωρίου Κων. Μαρούδα.

Τα μέλη του Συνδέσμου ήταν εφοδιασμένα και με ειδική ταυτότητα.

Αυτή ήταν η δράση του Συνδέσμου Παλαιών Πολεμιστών Νεοχωρίου - Ναυπακτίας από το 1936 ως το 1946.

Το τελευταίο πρακτικό συνεδριάσεως της Γεν. Συνελεύσεως, έχει ημερομηνία 15 Ιανουαρίου 1946 και το Διοικ. Συμβουλίου, που εκλέχτηκε απ' τις αρχαιρεσίες, έχει ως εξής:

Κων. Μαρούδας

Γεώρ. Φτερούγας

Βασ. Πατερέκας

Γεώργ. Πλάκας

Κων. Βλάχος

Ιωάν. Πετράκης

Κων. Λαζοδήμος

Εξελεγκτική Επιτροπή

Αθ. Λόης, Ι. Πετράκης, Κ. Λαζοδήμος.

Τώρα πώς γίνεται δύο μέλη (Πετράκης - Λαζοδήμος) να μετέχουν συγχρόνως και στο Διοικ. Συμβούλιο και στην Εξελεγκτική Επιτροπή δε διευκρινίζεται στο σχετικό πρακτικό.

ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ ΜΑΣ, ΤΟ ΒΑΣΙΛΗ, ΤΟ ΕΙΠΑΤΕ;

Κινητο 094643440

Έρχεται κάποτε η στιγμή, που ή εμείς οι ίδιοι ή κάποιο αγαπημένο μας πρόσωπο θα αντιμετωπίσουμε κάποια σοβαρή ή λιγότερο σοβαρή ασθένεια. Φόβος, αγωνία, άγνοια είναι τότε τα συναισθήματα που μας διακατέχουν.

Παλιότερα στην πρώτη επικοινωνία, που θα είχαμε για το ζήτημα αυτό με κάποιο χωριανό μας, η ερώτηση θα ήταν:

- Ο Κολατσώνης το ξέρει;

Στα επόμενα χρόνια και σήμερα το ερώτημα έγινε :

- Ο Παύλος το 'μαθε; Πάρ' τον τηλέφωνο!

Ποιος ήταν ο Κολατσώνης, ποιος είναι ο Παύλος σίγουρα το ξέρουμε. Μα ας το συζητήσουμε.

Ήταν άραγε ο Κολατσώνης στα παλιά ή είναι σήμερα ο Παύλος ο Βλάχος "απλά" ένας γιατρός. Σίγουρα όχι ! Ήταν, και είναι μόνο οι ολοκληρωμένοι επιστήμονες; Όχι μόνο!

Ήταν, και είναι, οι γιατροί ΜΑΣ! Όλοι ίσως βρεθήκαμε στη θέση να νιώσουμε τι σημαίνει αυτό το "ΜΑΣ". Αυτό το ΜΑΣ σημαίνει κάτι πιο πάνω από τη διάγνωση, τη θεραπεία ή την απλή ιατρική συμβουλή, που ο κάθε γιατρός μπορεί να προσφέρει. Σημαίνει τη σιγουριά, που προσφέρει στον άρρωστο και στους δικούς του ανθρώπους, ο συγγενής, ο φίλος, ο χωριανός γιατρός. Είναι η εμπιστοσύνη που εμπνέει ο άνθρωπος σου, ο γιατρός σου. Και μόνο η χρήση όλων αυτών των κτητικών ανωνυμιών, σου δίνουν τη δύναμη και το θάρρος να ρωτήσεις, για να μάθεις, ό,τι νομίζεις πως σου κρύβουν και δεν σου το λένε. Είναι ό,τι, πέρα από τα τυπικά, δε μπορούσα να ρωτήσω τους θεράποντες γιατρούς για δικό μου αγαπημένο πρόσωπο.

Αμέσως το μυαλό μου έτρεξε στο Βασίλη. Έψαξα στο πορτοφόλι μου και βρήκα την επαγγελματική του κάρτα:

ΜΕΡΜΗΓΚΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΓΕΝΙΚΗ ΛΑΠΑΡΑΣΚΟΠΙΚΗ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
- ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ LASER

Ιατρείο : Πρωτοπαπά 12 - Πλατεία 28ης Οκτωβρίου - Ηλιουπολη Τηλέφωνο Ιατρείου 9955511 Τηλέφωνο Σπιτιού 7655312

Τον πήρα στο τηλέφωνο. Έτρεξε αμέσως! Ρώτησε, έμαθε, ενδιαφέρθηκε. Μου μίλησε, με συμβούλεψε, με ενημέρωσε όπως εγώ ήθελα να με ενημερώσει κάποιος δικός μου. Τον ρώτησα αυτά που εγώ ήθελα. Ηρέμησα! Είχαμε δίπλα μας το γιατρο ΜΑΣ. Δεν τον ξαναενόχλησα ήξερε μόνος του τι έπρεπε να κάνει και το έκανε με το παραπάνω. Ήταν δίπλα μας!

Ναι, σας μιλάω για το Βασίλη Μέρμηγκα που εδώ και καιρό είναι ένας ολοκληρωμένος επιστήμονας, έμπειρος, πλήρως καταρτισμένος, με δικό του Ιατρείο.

Αθόρυβα αρκετά χρόνια εργάζεται και ασκεί το λειτούργημα του γιατρού κάνοντας πραγματικότητα τα ονειρά του και τις προσδοκίες των γονιών του.

Αισθάνομαι την ανάγκη να το πω και να το επισημάνω, όσο κι αν κινδυνεύω να παρεξηγηθώ. Ο Βασίλης λοιπόν έχει τη γνώση και την εμπειρία για να προσφέρει εκείνο που όλοι θέλουμε να είναι.

Ο "δικός ΜΑΣ άνθρωπος", ο "δικός ΜΑΣ γιατρός".

Βασίλη, σου εύχομαι πάντα επιτυχίες, και να είσαι σίγουρος ότι το ίδιο σου εύχονται και όλοι οι αναγνώστες αυτού του κειμένου.

Κλείνοντας θα ήθελα να κάνω μία παράξενη αφιέρωση. Αφιερώνεται λοιπόν σε αυτούς που ήρθαν από τη δικιά μου γενιά, να διαδεχτούν τον Κολατσώνη, τον Παύλο, τον κύριο Αλέκο, το θείο Χρήστο, τον κυρ Κώστα, το Δημήτρη, το Μήτσο, τον Παντελάκη, το Μήτσο, τον Κώστα, το Γιώργο, τον Παντελή, το Θανάση, το Γιάννη, τον Αλέκο, το Νίκο, τον Κώστα, το Γιάννη, τον Αποστόλη και τόσους άλλους άξιους Νεχωρίτες. Ποιους εννοώ ; Το Βασίλη που ήδη ανέφερα. Το Μάκο, Διευθυντή σε τράπεζα. Τον Κώστα και το Γιώργο φτασμένους και πετυχημένους δικηγόρους. Το Χρήστο, Περιφερειακό Διευθυντή μεγάλης ασφαλιστικής εταιρίας. Το Θανάση Προϊστάμενο στο Κεντρικό Κατάστημα τράπεζας. Το Γιώργο και το Γιάννη καταξιωμένους πιά επαγγελματίες. Το Νίκο, το Θανάση, τον Κώστα, το Γιάννη, τον Κώστα, το Δημήτρη, τον Κώστα και σε όλους εμάς της δικιάς μου γενιάς

(Συνέχεια στη σελίδα 6)

ΣΤΟ ΧΑΝΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

να!...φώναζαν όδες αντάμα τώρα. Σήκω να μπουμί μέσα...

Ήτανε Νεχωρίτισσες, π' ανέβαιναν φορτωμένες «σόδεμα» από το Νέπαχτο. Κι ήταν παραμονές Χριστούγεννα.

Χαράματα ξεκίνησαν από το Νέπαχτο και ήτανε απόβραδο που 'φτασαν στη Βονώρτα.

«Ξεπέξεψαν» στου γερο-Τάγκαλου το χάνι.

Πήρανε νιαν ανάσα. Οι γεροντότερες ήπιανε ρακί. Οι νιότερες πήραν ρουκούμι και νερό.

«Ν' αφήκ' νι κατιτί στο χάνι, απ' πόχει τ' μπόρτα τ' αν'χτή κι βρίσκ'νι αποκούμπιου».

Σαν ήρθε η ψυχή τους, άρχισαν να «συντάζονται», να ξαναξεκινήσουν.

– Που πάτι, ρε γυναίκες; απόρησε ο γερο-Τάγκαλος! πού πάτι; θα χαθείτι. Δε γλέπιτι απ' βάρυνι ου κιρός;

Και πράγματι, το σούρουπο άρχισε να ανεβαίνει από την ποταμιά, μουντό και κατασκότεινο, που προμηνούσε βαρχειμωνιά. Το χιόνι, που είχε πέσει τις προηγούμενες τις μέρες, είχε «βρουκοηακιάσει» απάνω στα κληριά και καρτερούσε το καινούργιο, που δε θ' αργούσε για να 'ρθεί.

– βλέπιτι οι ράχες έκλεισαν. Και πήρε και νυχτώνει. Πώς θα πιράσιτι του Ξηρουβούνι; Καθίστι ιδώ που είστι κι βλέπιτι ταχιά...

– Δε μπαίρν 'ς νια ματσούκα, χ' στιανέ μ', κι να μας κυν' γήσ', απ' λες να κάτσοιμι ακόμα!...Θέλεις να μας έ' εις κι για τα Χ' στούννα ιδώ; απάντησε η Μαριώ και για λογαριασμό των άηλων. Και ύστερα γυρίζοντας στις συντρόφισσές της, τους είπε επιτακτικά:

– Τί κάθιστι ακόμα, βρε γυναίκες;...Σ' κουθείτι!... Έχουμι να χιουνουκόψουμι ιδώ σ' απάν'!... Άιτι για να πιράσοιμι πριχού να κλείσει του Ξηρουβούν'...

Οι γυναίκες μπουρμπουλιώθηκαν, έδεσαν τα τσαρούχια τους σφιχτά σφιχτά, τα τίληξαν με παλιοπορπόδια να μη γλιστρούν στο χιόνι, φορτώθηκαν τα «σόμεπολά» τους, φκαρίστησαν το γέρο-Τάγκαλο, του φκήθηκαν «καλά Χριστούγεννα» και κίνησαν η μια κοντά την άλλη σαν κουρούλδες.

Ο Τάγκαλος τις ξέβγαλε ως την πόρτα κι έκλεισε. Καθάρισε με την παλάμη του το θολωμένο τζάμι από τους ατμούς και κοίταζε αμήχανα και συμπνετικά καθώς ξεμάκρυναν. Κάθισε εκεί στην πόρτα και τις παρατηρούσε ώσπου τις έχασε από τα μάτια του, καθώς παρέκαμψαν της εκκλησιάς τη μάντρα. Τότε μονάχα γύρισε και είπε στη γριά του ξεροβήχοντας:

– Ας τις βοηθήσει ο Θεός!... Μα τι να σ' καμ' κι αυτήνος, άμα έχει να κάμ' μι κόσμο παλαβό.

Δεν έφτασαν ως το ρέμα οι στρατοκόπισσες και «έπιασε» ο καιρός.

Κοσκίνιζε το χιονόνερο με την ψηλή κρισάρα, που 'πεφτε σα μικροσκοπικά βελόνια και κάπου κάπου ο βοριάς έφερνε απ' την Αργιοκερασία, αντάμα με την παγωμένη ανάσα του και κάτι μπαλωματίδες σαν «πορπόδια». Και όσο

προχωρούσανε, τόσο και πύκνωνε το χιόνι.

Δεν έφτασαν ως το ξωκκλήσι της απέναντι πηγαιάς κι έκλεισε ο ουρανός κι η γης.

Το χιόνι τώρα έπεφτε πυκνό, πυκνότερο σκεπάζοντας τα πάντα.

Ο τόπος χάθηκε, λες σε πυκνή αντάρα και δε διέκρινες ούτε κι αυτή που προπορεύεταν.

Μ' αυτές έκαναν κουράγιο και σκαρφάωναν την ανηφόρα εντοπίζοντας το δρόμο πλιότερο με το ένστικτο παρά με τις αισθήσεις.

Καμιά τους δε μιλούσε. Κατά καιρούς μονάχα η θεια-Μαριώ έδινε κουράγιο στην παρέα:

– Άνιτι κι τουν έφαγαμι τουν ανήφουρου!... Ένα απίθωμα ακόμα κι δεύτερα...παίρνουμι του ίσιουμα κι τότε ποιός μας πιάνει!...

Άηλά το ίσιωμα ήταν πολύ ψηλά ακόμα.

Το χιόνι ως τόσο έπεφτε ασταμάτητα σκεπάζοντας τα πάντα. Αφάνιζε δρόμο, βράχους, θάμνους. Και τον «κοπό» ακόμα αυτής που προπορεύεταν, τον σκέπαζε αμέσως.

Δυνάμωσε το ξεροβόρι ακόμα πιο πολύ. Ότι ακουμπούσε η παγωμένη του πνοή, κρουστάληλαζε αμέσως.

Κρουστάληλαζε τις μύτες, τα δάχτυλα, τ' αυτιά και της ανάσας τον αχνό. Τις έσπρωχνε με όλη του τη δύναμη, να τις τσακίσει στο γκρεμό, που έχασκε.

Μ' αυτές πιασμένες η μια από το «σόμεπολο» της αληνής έκαναν κουράγιο και προχωρούσανε αμίλητες, αργά μα σταθερά.

Πολλές μαζί ανέβαιναν, μα κάθε μια είχε για συντροφιά τις σκέψεις της. Και όσες ήταν οι γυναίκες, τόσες κι οι σκέψεις και οι συλλογισμοί, π' αντ' τις να τις ανακουφίζουν, πλιότερο από το φόρτωμα τις βάραιναν.

Η μια σκεφτότανε τον άντρα της, που τον παράτησε στο στρώμα άρρωστο.

Ήταν βερέμης, βέβαια, από τα νιάτα του, μα τώρα, που διάβηκαν τα χρόνια, τον χάρεται το στρώμα. Θα τον ξανάβρει ζωντανό;

Ποιός ξέρει αλήθεια!...

«Θα ειπείς; Θα λειψει η ξαποστασιά τ', άμα διαβεί για την Κρανιά... μ' ας είναι εκεί στην αγκωνή τ' για ίσκιο. Να λήμε ότ' έχουμι 'σιρ'κό στο σπύτ'...».

Η άλλη είχε στο νου της τα παιδιά, που τ' άφησε στη βάρβα τους. «Πώς να τα φέρνει βόλτα η γριγιά; Τί να τους μαγειρεύει;»

Η τρίτη τα ζωντανά της σκέφτεταν. Ποιός τα παχνιάζει άραγε και ποιός να τα ποτίζει μ' αυτόνο τον καιρό;

«Κι εκείν' η τσούπα, απ' άφ'σι στου πουδάρ' τ'ς, πώς να τα βγάλλει πέρα πιδάκι πράμα ακόμα;»...

Κι ύστερα έρχονταν στο νου οι «μαγκουφίες», που καρτερούν σα φτάσουνε στο σπύτ.

Να πλύνουν, να φέρουν για τα πράματα κληρί, να ξεκαπνίσουν για τις χρονιάρες μέ-

ρες που'φτασαν, να ετοιμάσουνε το χοιρινό... Δυό χέρια όλα κι όλα κι είναι χιλιάδες οι δουλειές που καρτερούνε απ' αυτά.

Και αν καμιά αδύναμη ξανέμενε, της έδιναν θάρρετα οι άηλτες και κουράγιο.

– Κουράγιο, θεια-Βαγγέλω κι κουντεύουμι...

– Λενιώ, άιτι κι φτάνουμι στου χάνι...Κι καρτιρεί η Λιολιόαννινα με τη φωτιά μπαμπούνα κι του ρακί στου μπρίκι...

– Ερχόμαστι, ερχόμαστι, ακούγεταν απόκοσμη η απόκριση, λες και ερχόταν από τον κάτω κόσμο καθώς ανέβαιναν σκεφτές και μπουρμπουλιωμένες ως τα μάτια.

Μονάχα αυτό. Κι ύστερα πάλη σιωπή, για ν' αναδυθούν οι σκέψεις πάλη, να τριβελλίσουν το μυαλό.

Είχε νυχτώσει από ώρα.

Το χιόνι όλο και έπεφτε πυκνό και ασταμάτητα. Η παγωνιά γινότανε διαπεραστική. Το χιόνι τριζοβολούσε καθώς έσπαζε η κρουσταληνία κρούστα του που έπιανε από πάνω.

Κι αυτές σαν μια παράξενη πομπή μαύρων σκιών σε άσπρο φόντο όλο και προχωρούσαν.

– Έρχιστι, θεια-Βαγγέλω... Ακόκριση καμιά.

– Ε, θεια-Βαγγέλω έρχιστι;... Και πάλη καμιά απάντηση.

Η συντροφιά σταμάτησε απότομα, σα να υπάκουσε σε μυστικό παράγγελμα.

Γύρισαν όδες πίσω.

Δεν έκαμαν είκοσι δρασκελιές και να, στην άκρη του μονοπατιού όγκος θεοσκοκτείνος. Η θεια-Βαγγέλω ήτανε σωριασμένη, και οι νιφάδες του χιονιού πάσχιζαν να την θάψουν.

– Ρε θεια-Βαγγέλω,...τι έπαθες;

Η θεια-Βαγγέλω προσπάθησε να απαντήσει δίχως να κουνηθεί, μα η ξέπνοη φωνή της μόλις που ακουγότανε.

– Δεν πάει άηλο, φιλιναδίζιμ,...Τα βάσανά μ' ήτανι ως σια δώ. Τραβάτι για τα σπύτια σας κι τα πιδιά σας κι αφήστιμι ιμένα.. Άμα μπουρέσου αργότερι σας φτάνω...

– Τι κβέντα είναι αυτήν απ' που είπεις;...

Παραμιράει καμίνια μας δίχου ισένα;...

Σήκου!...απ' κιότιψις μι νια πασπάλη τσιρλόχιουνου!...

Της λύσαν την τριχιά, την ξεπληκάωσαν από το «σόμεπολό» της, την ανασήκωσαν.

– Μην χάνιτι τ' ν ώρα σας, σας λέω, για μένανι!...

Τραβάτι!...Σας καρτιρούνι φαμιλιές. Ιμένα ένας παλιουγέρουντας απ' πόχω, τα 'φαγε κι αυτόνος τα ψουμιά τ' όπως κι η αφιντιά μ'. Τραβάτι τ'

στράτα σας κι αφήστιμι ιμένα.

Και τά 'λεγε τόσο αποφασιστικά, λες κι είχε πάρει στ' αλήθεια την απόφασή της.

– Δεν είσι στα καλή σ'...Κι τι θα ειπούμι ταχιά στου μπάρμπα-Μήτρο; Στάκα νια στιγμούλα μαναχά...Ξέρω ιγώ τι θέλ' ς ισύ τωρά.

Κατέβασε το σακούλι της και ψαχούληψε.

Έβγαλε μια μπουτίλια κοψογούλα, τράβηξε με τα δόντια της το ρούμπαλο, που ήταν βουλωμένη, την ξεβούλωσε, την έφερε στο στόμα της Βαγγέλω και της είπε:

– Τράβα νια καταπιωσιά για να σταθεί η ψ' χής σ'!...

Ήτανε μια μπουκάλα με ρακί, που είχε πάντα στο σακούλι της η Μαριώ για τέτοιες ώρες.

Η θεια-Βαγγέλω τράβηξε μια ρουφηξιά. Ύστερα πήρε βαθιά ανάσα ανακούφισης.

– Άιτι τράβα κι μίνια ακόμα...

Τράβηξε κι άλλη μια. Φάνηκε να συνέρχεται.

– Αυτήνο ήταν, είπε η Μαριώ κι έψαξε στην τσέπη της τριμμένης πατατούκας της. Βρήκε κει μέσα κατιτί και το 'βαλε στο στόμα της Βαγγέλω. Ήταν ένα κομμάτι συκομαΐδα.

– Τώρα θα γίνεις πέρδικα...Και στρέφοντας στις άηλτες τις συντρόφισσες τις ρώτησε:

– Θέλει και από σας καμίνια;...

Απάντηση δεν έλαβε, μα η Μαριώ κατάλαβε τι έλεγε εκείνη η σιωπή. Κι έτσι η κοψοχειλά η μποτίλια πέρασε με την αράδα απ' οληνών τα στόματα.

Σαν τέλειωσε εκείνη η...«μετάληψη», που πήρανε εκεί στις Αργιοκερασιές τον πάτο, ανάθεσε σε κάθε μια και κάποια αποστολή:

– Τσιούλια,...άρπαξε το σακούλι της θειας-Βαγγέλω...Η Κατερίνη κι η Κωσταντώ το σόμεπολό τ'ς ως Ασπρόθακες και από κει μέχρι το Γιάκωβο η Λένη κι η Καλλιόπ' κι από το Γιάκωβο μέχρι το Λιόλιο ιγώ κι η Παναγιού. Εσύ Λενιώ πρόσεχε τη Βαγγέλω μην πας και Ξαναπέσει.

Σηκώθηκε και η Βαγγέλω, μπήκε στη μέση της πομπής κι οι στρατοκόπισσες ξεκίνησαν ξανά.

Τώρα η συντροφιά βάδιζε δυσκολότερα, μα όδες τους ήταν ευχαριστημένες, γιατί είχανε και τη θεια-Βαγγέλω ανάμεσά τους.

Κάποτε έφτασαν στις Ασπρόθακες και πήραν τα ισιάδια. Τώρα η ελιπίδα αναπτερώθηκε. Έβγαλαν πια την ανηφόρα την τρανή. Ένα ακόμα σκάθιμα ως το Γιάκωβο και φτάνουνε στο χάνι.

Το χιόνι έπεφτε ασταμάτητα και ο βοριάς λυσομανούσε. Κι εκείνες όλο και προχωρούσανε αποφασιστικά. Είχανε βάλει σκοπό να φτάσουνε στο χάνι και θα φτάσουν.

Τι ώρα ήταν δε γνωρίζανε. Άηλωστε δεν τις διέφερε...ωρράριο, αν και ο χρόνος τους ήτανε πολύτιμος. Το μόνο που τις έννοιαζε εκείνη τη στιγμή ήτανε η απόσταση στο χώρο και όχι στο χρόνο το διάστημα.

Κάποτε φτάσανε στο διάσελο του Γιάκωβου.

Μόλις ξαγνάντισαν από την άηλη την πλευρά της ράχης, τις πήρε η φοβερή ανάσα της Σαράνταινας και η πνοή των Βαρδουσιών, που έφερνε η ποταμιά του Φιδάρη.

Δεν ήταν άνεμος αυτός, ήταν ανεμοδούρα, που πάσχιζε να τις σκώσει.

– Κουράγιο, αδερφούλις ζιμ, φώναζε η Μαριώ σαν να 'τανε ποιήμαρχος στις μάχης την κρίσιμη στιγμή.

Το φάγαμι του βούδ', θα μας κιουτέψει τώρα η...νουρά;

Επιστρατέψανε τα τελευταία ίχνη των δυνάμεών τους και προχώρησαν.

Άηλωστε έπεφταν από το σπρώξιμο τ' ανέμου και έβγαιναν από το μονοπάτι κι άηλωστε βούλιαζαν και χάνονταν στ' ανεμοστοιβάσματα. Έτρεχαν τότε όδες, για να σκώσουν την πεσμένη, να ξαναβάλλουν στο στρατί αυτές που ξεστρατίζανε από το μονοπάτι, για να «ξεζιονακιάσουν» εκείνες που παγιδεύτηκαν στ' ανεμοστοιβάσμα.

Πόση ώρα πάλησαν να βγάλλουν πέρα ένα δρομάκι δώδεκα λεπτών, καμιά τους δεν το μέτρησε.

Μα έδωκε ο Θεός και φτάσανε στο χάνι.

– Γιάννινα!...ωρέ Γιάννινα!... φώναζαν όδες αντάμα τώρα. Σήκω να μπουμί μέσα...

– Ποιός είναι;...ακούστηκε φωνή από τα βάθη του χανιού.

– Κόσμος απ' χάνιτι απ' όξω απ' τ' μπόρτα σ' είμαστι!...Σήκω να μπουμί από μέσα...

Ένα φωτάκι αμυδρό φωτίσε τις χαραμάδες της σκευρωμένης πόρτας και την ελιπίδα των στρατοκοπισών. Κι ύστερα ένας θόρυβος. Η Γιάνναινα καθώς ήταν ξελογιασμένη από τον ύπνο, σκουντούφλησε απάνω στο σκαμνί.

– Α, να χαθείς μαγκούφ' κου, θα σκοτωθώ, ακούστηκε από μέσα. Κι ύστερα γνώριμος ήχος χαρωπός πίσω από την πόρτα. Ήταν ο ήχος που κάνει το κλειδί, που ξεμπλοκάρει το βαρύ το μάνταλο. Τα δευτερόλεπτα έμοιαζαν αιώνες!

Τέλος ακούστηκε τριγμός.

Οι σκουριασμένες κλάνες τριτοβόλησαν στο άνοιγμα της πόρτας. Φως ιθαρό ξεχύθηκε απ' το λυχνάρι της γριάς, που έστεκε απορημένη στο κεφαλόσκαλο της πόρτας και αύρα θαληωρής και καλοσύνης από το πρόσωπό της.

– Που πάτε, μωρέ κόσμε;...θα χαθείτι μ' αυτήνο τουν κινό;

– Τώρα δε χάνουμαστι, θεια-Γιάννινα. Ας είσι καλή, που άνοιξες να μπουμί...

(Συνέχεια στη σελίδα 5)

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΙΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Με το σύνθημά μας «Δώστε αίμα» καλούμε όσους Νεχωρίτες μπορούν –και μπορούμε πολλοί– να προσφέρουν αίμα στην Τράπεζά μας που έχουμε ανοίξει στο Νοσοκομείο Παιδών «Αγλαΐα Κυριακού».

Η τράπεζα Αίματος λειτουργεί πρωί και απόγευμα.

Ελπίζουμε ότι αυτή η έκκληση θα τύχει ανταποκρίσεως, διότι όλες οι προηγούμενες εκκλήσεις δεν έτυχον ανταποκρίσεως.

Με το Μεξικό έχουμε μια κοινή σημαδιακή χρονολογία. Το 1821 εμείς αρχίζαμε τον αγώνα για την Ελευθερία και οι Μεξικάνοι τελείωναν τον αγώνα, που άρχισε το 1810 και αποκτούσαν την Ελευθερία τους από τους Ισπανούς. Η γυναίκα μου και εγώ ξεκινήσαμε τον περασμένο Αύγουστο για ένα ταξίδι μεγάλο και κουραστικό. Από την Αθήνα στη Φραγκφούρτη, εκεί αναμονή στο αεροδρόμιο 6 ώρες και στη συνέχεια πάντα με την Εταιρία Λουφτχάνσα χωρίς σταθμό στην πόλη του Μεξικού 11/1,2 ώρες πτήσης. Είναι 4 ώρες μακρύτερα από την Νέα Υόρκη.

Στο γυρισμό οι ώρες πτήσης ήταν λιγότερες (10/1,4).

Το πρόγραμμα περιλάμβανε επίσκεψη στα ιστορικά μέρη του Μεξικού, εκεί που έζησαν και αναπτύχθηκαν οι λαοί και οι πολιτισμοί μέχρι την υποδούλωση από τους Ισπανούς. Έτσι μας δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσουμε και την ιστορία του και τη σύγχρονη κοινωνία του Μεξικού και να απολαύσουμε το πλούσιο και όμορφο φυσικό περιβάλλον. Το Μεξικό είναι ορεινή κυρίως χώρα και οι περισσότερες πόλεις (και τα ιστορικά μέρη) βρίσκονται σε υψόμετρο και σε οροπέδια.

Η πόλη του Μεξικού έχει υψόμετρο 2.300 περίπου μέτρα. Αυτό για τους επισκέπτες αποτελεί ένα πρώτο εμπόδιο, αλλά γρήγορα γίνεται η προσαρμογή.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΤΟΠΟΙ

Το Μεξικό έχει μεγάλη ιστορία, που αρχίζει αιώνες προ Χριστού με τις πρώτες φυλές που κατοίκησαν εκεί. Είναι γεγονός ότι υπήρξαν αρκετές

Ταξιδεύοντας

ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

φυλές που διαδοχικά εναλλάσσονταν ανά τους αιώνες. Οι κυριότερες που ήκμασαν στο Μεξικό ήταν οι Ολτέκοι, οι Σαμποτέκοι, οι Μάγια και οι Αζτέκοι. Αυτοί άφησαν τη σφραγίδα τους ιδιαίτερα οι Μάγια και οι Αζτέκοι, οι τελευταίοι πριν την κατάληψη της χώρας από τους Ισπανούς.

Επισκεφθήκαμε τους σημαντικότερους αρχαιολογικούς τόπους του Μεξικού και είδαμε τα ευρήματα, που αναδειχθηκαν από τις ανασκαφές. Όπως μας είπαν, υπάρχουν ακόμα πολλά αρχαία, που περιμένουν να τα φέρουν στο φως, όταν βρεθούν χρήματα για να γίνουν ανασκαφές. Τα μέρη που πήγαμε ήταν αρκετά και γνωστά για τα αρχαιολογικά τους ευρήματα. Το σημαντικότερο και κυρίαρχο στοιχείο στους αρχαιολογικούς χώρους τόσο των Μάγια όσο και των Αζτέκων είναι οι πυραμίδες. Για λόγους θρησκευτικούς έκτιζαν πυραμίδες στην κορυφή των οποίων έφτιαχναν ξύλινο μικρό ναό για τη λατρεία των Θεών τους. Επειδή οι Ναοί ήταν ξύλινοι, δεν σώθηκαν υπολείμματα. Σε αντίθεση με την Αίγυπτο, που υπάρχουν οι περίφημες πυραμίδες, δεν τις χρησιμοποίησαν σαν τάφους βασιλέων και ηγεμόνων παρά πολύ σπάνια (όπως του Βασιλέα Πακίτλ στο Παλένκε).

Πίστευαν, ότι όσο ψηλότερη ήταν η Πυραμίδα, τόσο πιο κοντά στους Θεούς έφταναν. Γύρω από τις πυραμίδες υπήρχαν παλάτια και πολλά κτίρια κυρίως για θρησκευτικούς λόγους

και για κατοικίες των ισχυρών και των αριστοκρατών (κλήρου-στρατιωτικών), ενώ ο λαός ζούσε γύρω από το Θρησκευτικό Κέντρο σε καλύβες και πρόχειρους οικισμούς. Να σημειώσουμε ότι υπήρχαν γήπεδα, όπου παιζόταν ένα είδος σημερινού ποδοσφαίρου.

Οι πολιτισμοί τους ήταν αξιόλογοι όπως συμπεραίνεται από τα ευρήματα και την αξιολόγηση των αρχαιολόγων. Σημαντικοί αρχαιολογικοί τόποι είναι στο Γιουκατάν, Παλένκε, Οακάκα, Τετικουακάν κ.ά. Θαυμάζει κανείς τον όγκο των κτισμάτων, τη συμμετρία και την αξιοποίηση των χώρων που είχαν επλέξει. Όμως σε ένα Έλληνα επισκέπτη αυτομάτως γεννιούνται συνειρμοί και συγκρίσεις και παραθέσεις με τον πολιτισμό των προγόνων του και εκεί διαπιστώνει χωρίς προγονολατρεία, χωρίς Εθνικιστικά έξαρση ότι λείπει η λεπτότητα, η αρμονία, η ευαισθησία, η πνευματική και η καλλιτεχνική που τη βρίσκει κανείς σχεδόν σε κάθε μάρμαρο Ελληνικό. Με αυτά δεν έχω καμία πρόθεση να υποτιμήσω πολιτισμούς άλλων λαών, αλλά απλώς εκφράζω αυτά που ένιωσα και όχι μόνο με τους πολιτισμούς στο Μεξικό, αλλά και άλλους πολιτισμούς (Άνω Ανατολή, Αίγυπτο). Και κάτι ακόμα που δημιουργεί εύλογη απορία σε όλους. Οι φυλές αυτές και οι πολιτισμοί που αναπτύχθηκαν από αιώνες προ Χριστού μέχρι το 15ο αιώνα μετά Χριστό δεν ήξεραν ή δεν χρησιμοποίησαν τον τροχό, δηλαδή δεν είχαν άμαξες, κάτι πολύ σημαντικό. Και να σκεφθεί κανείς ότι στην Αρχαία Ελλάδα αρκετούς αιώνες προ Χριστού γίνονταν αρματοδρομίες. Το ίδιο ισχύει και για τους Ίνκας στη Νότιο Αμερική (Περού). Ακόμα θα πρέπει να αναφερθεί ότι οι θρησκείες των λαών αυτών περιείχαν συχνά το στοιχείο της ανθρωποθυσίας για να εξευμενίσουν τους Θεούς. Στην Αρχαία Ελλάδα μπορεί να υπήρχε η απαίτηση ή η απειλή για ανθρωποθυσία, αλλά δεν γινόταν κι έτσι η Ιφιγένεια δεν θυσιάστηκε, τελικά.

Όλα τα παραπάνω αναφέρονται στους αυτόχθονες λαούς μέχρι τη μοιραία χρονολογία 1521, όταν 400 Ισπανοί στρατιώτες υπόταξαν ολόκληρη τη χώρα με επικεφαλής το στρατηγό Κορτέζ. Με την υποδούλωση άλλαξε η ιστορία του Μεξικού, άλλαξε η κοινωνία, η Θρησκεία, ο πολιτισμός, η γλώσσα και σχεδόν όλες οι αλλαγές έγιναν βίαιες. Είναι χαρακτηριστικό ότι η γλώσσα των Μάγια και των Αζτέκων έχει χαθεί, σαν γραπτή γλώσσα και μόνο μεταξύ των Ινδιάνων υπάρχει σε μορφή προφορικού λόγου. Παράλληλα έγινε αλλοίωση του πληθυσμού με την επιμείζια Ισπανών και αργότερα Γάλλων με τους Ινδιάνους (μυγάδες).

ΤΟ ΜΕΞΙΚΟ ΣΗΜΕΡΑ

Η σημερινή σύνθεση του πληθυσμού είναι 60% μυγάδες, 30% Ινδιάνοι (ντόπιοι) και 10% αμυγείς λευκοί σε μια χώρα με

85 εκατομμύρια κατοίκους και 2 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα έκταση. Υπάρχουν όμως περιοχές όπου οι Ινδιάνοι αποτελούν το 90% του πληθυσμού όπως στην επαρχία Τσιάπας. Η περιοχή αυτή έγινε γνωστή σ' όλο τον κόσμο από την εξέγερσή τους εναντίον της κυβέρνησης για το απαράδεκτο βιοτικό τους επίπεδο, παρ' όλον ότι η περιοχή τους είναι πλούσια σε καλλιέργειες, αλλά και σε υπόγειο πλούτο (μεταλλεύματα). Πρόκειται για τους λεγόμενους Ζαπατίστας, οι οποίοι αποτελούν απειλή για την κεντρική Κυβέρνηση. Επισκεφθήκαμε την περιοχή τους και διαπιστώσαμε τόσο το χαμηλό βιοτικό επίπεδο, όσο και την έντονη παρουσία Στρατού σε επιφυλακή.

Είχαμε την ευκαιρία να επισκεφθούμε χωριά αμιγώς Ινδιάνικα και να δούμε τη ζωή τους. Αρκετοί ακόμα ζούν σε ινδιάνικες καλύβες (ψάθινες), όπου συχνά αντί για κρεβάτια χρησιμοποιούν δικτυωτές αιώρες (κούνιες). Βάση της διατροφής τους αποτελεί το καλαμπόκι, όχι όμως με τη γνωστή μας μορφή. Γι' αυτό και η καλλιέργεια του καλαμποκιού επικρατεί παντού. Να αναφέρουμε ότι το Μεξικό έχει ακόμα μεγάλη παραγωγή καφέ, ζαχαροκάλαμου, κακάο, μπανάνας κ.ά. Παρ' όλα αυτά το υπ' αριθμόν ένα πρόβλημα είναι η γεωργία, λόγω κακής οργάνωσης της παραγωγής. Ακόμα σε πολλά μέρη οργώνουν με ζώα (ζευγάρι).

Οι Ινδιάνοι στο σύνολό τους σχεδόν είναι καθολικοί, αφού οι πρόγονοί τους μετά την εισβολή των Ισπανών άλλαξαν θρησκεία (με τη βία). Όμως παράλληλα διατηρούν πολλά στοιχεία από την παράδοσή τους κι' έτσι βλέπει κανείς να συνυπάρχουν Χριστιανικά και παγανιστικά έθιμα συγχρόνως. Προσεύχεται ο Ινδιάνος μέσα στο ναό και λίγο μετά, πάει και στο μάγο, που είναι απέξω, για το ίδιο θέμα.

Το σημερινό Μεξικό έχει αφετηρία την κατάκτηση και την εξέλιξη που ακολούθησε. Οι πόλεις του μικρές και μεγάλες έχουν την ίδια δομή και μορφή. Κοινό σημείο η κεντρική πλατεία, η λεγόμενη Σόκαλο. Προκειται για πλατεία, ανάλογα με το μέγεθος της πόλης. Στην πόλη του Μεξικού η πλατεία είναι τεράστια. Στη μία πλευρά υπάρχει πάντα ο μεγαλοπρεπής καθεδρικός ναός, απέναντι το κυβερνείο, στην άλλη πλευρά το Δημαρχείο, το δικαστικό μέγαρο και βέβαια καταστήματα.

Το Μεξικό είναι μια μεγάλη χώρα και αρκετά πλούσια σε πρώτες ύλες. Έχει πετρέλαιο (3 εκατομμύρια βαρέλια την ημέρα), μεταλλεύματα ιδιαίτερα ασήμι, αφού έχει το 25% της παγκόσμιας παραγωγής. Έχει μεγάλη αγροτική παραγωγή, ενώ έχουν κάνει βήματα σημαντικά στο βιομηχανικό τομέα. Γενικά όμως η οικονομική ανάπτυξη καθυστερεί και το βιοτικό επίπεδο δεν είναι καλό. Φαίνεται ότι τα προβλήματα οργάνωσης της Χώρας και

της διοίκησής της είναι αρκετά. Παρ' όλον ότι έχει σημαντικό ποσοστό μεσαίας τάξης υπάρχουν μεγάλες ανισότητες κοινωνικές, οικονομικές και μορφωτικές.

Το πολίτευμα είναι προεδρική Δημοκρατία. Όπως οι ΗΠΑ, αλλά μόνο στο όνομα τους πλησιάζουν. Το νεότερο Μεξικό έχει σαν ορόσημο το 1910 με την επανάσταση κατά των ολοκληρωτικών και κακών μέχρι τότε κυβερνήσεων. Αυτό που εντυπωσιάζει στο Μεξικό είναι ότι ενώ συνορεύει με τις ΗΠΑ δεν έχουν υποστεί την επίδρασή της χώρας αυτής. Ελάχιστα στο Μεξικό μιλούν Αγγλικά.

Στο Μεξικό δε φαίνεται να υπάρχουν πολλοί Έλληνες, προτιμούν τη γειτονική χώρα των ΗΠΑ. Στην πόλη Οακάκα, μια πανέμορφη πόλη στο κεντρικό Μεξικό με 300.000 κατοίκους συναντήσαμε ένα Έλληνα, τον Αλέκο. Πρόκειται για ένα φλογερό Έλληνα, από τη Μακεδονία, που έχει 3 μεγάλα καταστήματα στο Κέντρο της πόλης με τεράστιες ταμπέλες στα Ελληνικά ΕΛΛΑΣ - ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ. Η γυναίκα του είναι Μεξικάνικη, έχει τρία παιδιά και σκέφτεται σε λίγα χρόνια να επιστρέψει στην Ελλάδα οικογενειακά. Σε κάθε Έλληνα όπου και αν είναι, υπάρχει μέσα του ένας Οδυσσεύς και μια Ιθάκη.

Το Εθνικό ποτό, η Τεκίλα, παράγεται από ένα είδος κάκτου, που τον καλλιεργούν. Τέλος να αναφέρω ότι το Ταμπάσκο που το χρησιμοποιούμε αυτή για πιπέρι σαν καυτερό έχει πάρει το όνομά του από την επαρχία Ταμπάσκο.

Η ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ

Καθρέφτη του σημερινού Μεξικού αποτελεί η πόλη του Μεξικού, η μεγαλύτερη πόλη στον κόσμο, αφού έχει 23 εκατομμύρια κατοίκους. Η πόλη είναι κτισμένη πάνω σε λίμνη που σιγά-σιγά επεκραματώθηκε, με συνέπεια να υπάρχουν πολλά προβλήματα σταθεροποίησης των παλιών κτηρίων. Πολλά κτίρια βυθίζονται και συχνά υπάρχει διαφορά ύψους μπρος-πίσω σε ένα κτίριο πολλών εκατοστών.

Στην πόλη κυκλώνα συναντά κανείς τα πάντα. Όμορφες περιοχές, άσχημες γειτονιές, λεωφόρους, σοκάκια, λιμουζίνες και σαράβαλα, πούχια και ε-

(Συνέχεια στη σελίδα 6)

ΣΤΟ ΧΑΝΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

Όρμησε πρώτος ο Βοριάς να μπει στο χάνι από τη διάπλατη την πόρτα του να το παγώσει και αυτό με την ψυχή του ανάσα κι ύστερα η μια κοντά στην άλλη όλες οι στρατοκόπισες.

Η Γιάνναινα, σαν άνοιξε την πόρτα, ήξερε τι έπρεπε να κάνει ύστερα. Δεν καρτερούσε εντολή. Έρριξε ξύλα στη φωτιά, που άρπαξαν στο πι και φι. Γέμισε θαήλωρή το χάνι.

Έβαθε στη κόβολη το μπακρένιο μπρίκι με το αψύ ρακί. Κάθισε από πάνω του και έσβηνε τους ατμούς που έπιαναν φωτιά καθώς ανέβαιναν πυκνοί πάνω απ' το πλατύ-στομο το μπρίκι.

Στο μεταξύ οι στρατοκόπισες πέταξαν τα φορτιά τους, έβγαλαν τα τσαρούχια τους και τριγυρίσαν τη φωτιά να ζεσταθούν και να στεγνώσουν. Γέμισε η ατμόσφαιρα του χανιού από εκείνη τη βλοημένη μυρουδιά του κόπου, που στεγνώνει. Ενώθηκε με τους ατμούς του τσίπουρου, που έφτασε στο μεταξύ μες σε χοντρά φτυντζάνια.

Κι απ' της καρδιάς τα τρίσβαθα ξεπήδησε η ευχή για τη χατζίνα:

— Θεια-Γιάνναινα, να σ' έχει ο Θεός καλή κι πόρτα σ' πάντα ανοιχτή για το διαβάτη, να βρίσκει ου διψασμένους τη

δροσιά κι ου πεινασμένος το προσφάι.

Κι ο Θεός που κείνη ακριβώς την ώρα έτυχε στο παραθύρι του κατά την Παπαδιά μεριά και του Αρδίνη, άκουσε την ευχή, που έβγαине από καρδιές βασανισμένες και ευεργετημένες, πήρε στα χέρια το τεφτέρι του και φυήλομέτρηση.

Στάθηκε στους χατζήδες. Έφτασε στη μερίδα «Λιοθιό-άνναινα». Γεμάτες οι σεήιδες καθοσύνες...

Άνθισε χαμόγελο ικανοποίησης κάτω απ' τα δασιά μουστάκια του ως τις αναμετρούσε και μουρμούρισε:

— Μπράβο σου, κυρα-Γιάνναινα!...Ετήρησες την εντολή μου: «Επείνασα γαρ, και εδώ κατέ μοι φαγείν. Εδίψησα και εποτίσατέ με. Ξένος ήμην και συνηγάγετέ με...».

Κι έπιασε το κοντύλι του και έγγραψε εκείνη τη νυχτιά με γράμματα ανεξίτηλα:

23 Δεκέμβρη του 1900...τόσο....

ημέρα..., τα παράωρα, συνήγαγε δέκα

Νεχωρίτισσες που κινδυνεύανε.

Και πρόσθεσε μουρμουρητά καθώς ξανάκλεινε τον τόμο:

— Άξιος ο μισθός σου, κυρα-Γιάνναινα. Σ' αξίζει μια θέση στο χάνι το δικό μου, όταν θ' αποφασίσω για να 'ρθεις.

π.μ.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

Παρακαλούμε τα μέλη του Συλλόγου μας, τους Νεχωρίτες όπου κι αν διαμένουν, να μας τηλεφωνούν (τηλ. 72.37.557 - 76.45.280) και να μας ενημερώνουν για κοινωνικά θέματα και για πιθανή αλλαγή της διεύθυνσης κατοικίας τους.

Δεν είναι δυνατόν να είμαστε πλήρως ενημερωμένοι και στο χρόνο που πρέπει για τα κοινωνικά θέματα. Έτσι θα λείψουν και τα μικροπαράπονα που κάπου-κάπου ακούγονται.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα! Η κατ' εξοχή παιδική γιορτή.

Έρχεται στον κόσμο ένα παιδί να φέρει στα παιδιά χαρά. Και δε μιλάμε για κείνη την ψεύτικη, την υλική χαρά, που δίνουν τα δώρα και οι μπουναμάδες, τα στολισμένα δέντρα και οι κατάμεστες βιτρίνες, αλλή για τη χαρά, την άδοξη, την ανιδιοτελή που νοιώθαμε εμείς, οι κάποιας ηλικίας, στα παιδικά μας χρόνια σαν κάτι τέτοιες μέρες.

Είχαμε, βέβαια κι εμείς κάποιες μικροχαρίτσες, που προσμέναμε, τούτες τις άγιες μέρες, όπως την πενταρίτσα της φτωχιάς γειτόνισσας, που τρέχαμε να της «τα ειπούμε», το ντρίλινο παντελονάκι που ίσως να μας σκάρωνε ο μπαρ-

μπα-Αντώνης, μα ως εδώ και τίποτε πιο πέρα.

Εκείνο, όμως, που έκανε τα δικά μας τα Χριστούγεννα να ξεχωρίζουν απ' τα σημερινά, ήταν το ίδιο γεγονός της γέννησης, όπως το ζούσαμε μέσα απ' τις ήπιες κι απερίττες τις διηγήσεις της βάβως μας και του παππούλη κι όπως τις έπληθε η παιδική μας φαντασία.

Απλές εικόνες, όπως τις διηγούνται οι Ευαγγελιστές κι όπως τις χρωματίζανε στα εικονίσματα της εκκλησιάς οι λαϊκοί ζωγράφοι.

Ακούγαμε με στόματα ορθάνοιχτα τις αφηγήσεις τριγύρω στο ζεστό το παραγώνι καθισμένοι και κάπου κάπου σκώναμε τα μάτια και βλέ-

παμε έξω απ' το μικρό παραθυράκι, μήπως κι ανακαλύψουμε τ' αστέρι της γέννησης το λαμπερό, μήπως και δούμε τους αγγέλους να φτερουγίζουν στον ουρανό. Κι εντείναμε την ακοή μας, μη λήξει και ακούσουμε τον ύμνο τον αγγελικό μέσα στη νύχτα.

Μα βλέπαμε μονάχα τα βαριά, τα μοθυβένια σύννεφα της χειμωνιάτικης νυχτιάς κι ακούγαμε το μανιασμένο σφύριγμα τ' ανέμου ανάμεσα στα γυμνά κληριά κι ο νους μας ταξίδευε στο βρέφος, που γεννιόταν κι ήτανε δίχως σπίτι, δίχως γωνιά και ζεστασιά, με δίχως σκέπασμα μες στο παχνί της Βηθλεέμ.

Κι όταν ο ύπνος μας έπαιρνε γλυκά στην αγκαλιά του; Ζωντάνευε στα ονειράτα της βάβως η διήγηση. Βλέπαμε τότε το νεογέννητο Χριστό ίδιο και απaráληατο με... το «δράκο» μας μες στο παχνί των ζωντανών και πανωθέ του την Παναγιά τη μάνα μας. Κι ο Μάρκος κι η Μεθίσσω μας να τον ζεσταίνουν με το ζεστό τους κνώτο. Και τα περιστεράκια μας αγγέλους κι αρχαγγέλους, που φτερουγίζουν μέσα και πάνω από το στάβλο ψέληνοντας: «Και επί γης ειρήνη».

Και πεταγόμασταν στον κάθε θόρυβο και τ' όνειρο κανότανε, γιατί νομίζαμε πως έφτασαν οι στρατιώτες του Ηρώδη με τα σπαθιά στα χέρια, να σφάζουνε τα νήπια.

Ευτυχισμένοι αυτοί που ανασύρουν τέτοιες μέρες ευλογημένες θύμισες και ζούνε τη μαγεία της γιορτής των παιδικών τους χρόνων!

Μα πόσο αηδάζαν οι καιροί!...

Σήμερα δεν υπάρχει πια παχνί, για να δεχτεί το θεϊκό το βρέφος. Ούτε κι υπάρχουν άλογα να το ζεστάνουν με το κνώτο τους, τα άλογα σήμερα είναι κλεισμένα στις μηχανές τ' αυτοκινήτου, και δε ζεσταίνουν με το κνώτο τους το πνιγμένο, αηδής δηλητηριάζουν την ατμόσφαιρα.

Και αγγέλοι δε φτερουγίζουν στους αιθέρες φέρνοντας ειρήνης μήνυμα.

Τώρα τους ουρανούς οργώνουν οι αγγέλοι της Αποκάλυψης -τα F16 και τα B2- που ρίχνουνε στη γη φωτιά και θάνατο.

Κι όμως στο πείσμα των καιρών, ανάμεσα στις λάμψεις των εκρήξεων και των οβιδών τον ορμαγδό, θα ανατείλει τ' αστέρι το λαμπρό, που θ' αναγγέλλει τον ερχομό του θεϊκού του βρέφους.

Ας το ακολουθήσουμε σαν τους μάγους. Σίγουρα θα μας φέρει μπροστά στη φάτνη απ' όπου αναβλύζει η αγάπη, η δικαιοσύνη, η ειρήνη και η ανθρωπιά.

π.μ.

**ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΤΕ
ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ
ΜΕ ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ**

Ανέκδοτο

Περί διαζευγμένων και...«απίστων»

Κάποιοι φίλοι μετά από πολλά χρόνια, βρέθηκαν στον άλλο κόσμο, μπροστά στον Άγιο Πέτρο. Έπρεπε ν' απολογηθούν για ό,τι έκαναν στη ζωή τους.

- Έλα εδώ, λέει στον πρώτο ο Άγιος Πέτρος. Τί έκανες στη ζωή σου; Αμάρτησες;

- Να, Αγιέ μου, λέει εκείνος. Χώρισα τη γυναίκα μου για κάποια άλλη.

Χτυπάει τότε τα πλάκτρα του κομπούτερου του ο Άγιος και του λέει:

- Καλά, αφού μου είπες την αλήθεια και δε με κορόιδεψες, άλλωστε η τεχνολογία το επιβεβαιώνει, πάρε μια πόρσε για να μη στεναχωριέσαι εδώ πέρα. Να κάνεις καμιά βολτίτσα εδώ γύρω. Αφείντέ σου οι αμαρτίες.

Λέει στον δεύτερο.

- Εσύ τέκνον μου;

- Εγώ, του λέει εκείνος έκανα αυτό, εκείνο, το άλλο...

- Καλά, καλά, λέει ο Άγιος Πέτρος, να το ελέγξω στο κομπούτερο.

Όμως το κομπούτερο βρήκε κι άλλα, που δεν του τα 'πε ο μακαρίτης.

- Μμμ, λέει ο Άγιος, αφού κάτι μου έκρυψες, εσύ πάρε ένα Fiat punto για να μην πλύνεις εδώ, και άμε στο καλό.

- Ο τρίτος, λέει ο Άγιος.

Ο τρίτος όμως, του τα 'κρυψε όλα. Δεν είπε καμιά αλήθεια. Τον κορόιδεψε.

Μόλις το ήλεγξε ο Άγιος στο κομπούτερο, εκείνο πήρε, «ανάποδες».

- Ε! αφού μου είπες ψέματα λέει ο Άγιος, εσένα θα σου δώσω ένα ποδήλατο. Και πολύ σου πάει...

Μετά από καιρό, κυκλοφορούσαν και συναντιόντουσαν οι τρεις φίλοι και τα 'λεγαν μεταξύ τους.

Όμως, όταν είδαν τον πρώτο με την πόρσε, στεναχωρημένον απόρρησαν.

- Εσένα, που σου 'δωσε κι ο Άγιος Πέτρος μια Πόρσε, και είσαι έτσι; τι να πούμε εμείς, του είπαν.

- Αφήστε τα, φίλοι μου, είπε τότε εκείνος. Είμαι πολύ στεναχωρημένος, γιατί κάπου εδώ, είδα να τριγυρνάει η φιλέναδα μου, μ' ένα ποδήλατο.

Φαντάσου πόσους θα 'χε! Τι μου 'κανε πίσω απ' την πλάτη μου!

Κι εγώ για χάρη της χώρισα τη γυναίκούλα μου.

Κι όχι μόνο αυτό, έπρεπε να ρθώ και στην άλλη ζωή για να το καταλάβω...ο βλάκας!!!

Βάσω Κουβελά

(από συλλογές ανεκδότων)

Ταξιδεύοντας

ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

γκληματικότητα, θαυμάσια παλιά κτίρια και μοντέρνα μεγαθήρια, αλλά και χαμόσιπτα. Κυκλοφορούν χιλιάδες αυτοκίνητα με επικράτηση τα Βολκς-βάγκεν το θρυλικό σκαραβαίο, γιατί η παραγωγή του στο Μεξικό δε διακόπηκε ποτέ. Αξιοσημείωτο είναι ότι τα περισσότερα ταξί, που είναι πολλά στο Μεξικό είναι βολκς-βάγκεν. Και για όσους απορούν πώς μπαίνουν οι πελάτες τους πληροφόρώ ότι έχουν αφαιρέσει το κάθισμα του συνοδηγού και έτσι μπαίνουν εύκολα. Σ' όλο το Μεξικό υπάρχουν λίγα ποδήλατα και ελάχιστα μηχανάκια και μοτοσυκλέτες.

Έχει πολλά αξιοθέατα η πόλη, που το 1968 φιλοξένησε με επιτυχία τους Ολυμπιακούς αγώνες. Ένα από τα σημαντικά είναι ο ναός της Παναγίας της Γουαδελούπης. Είναι εντυπωσιακός, καινούργιος σε μοντέρνο ρυθμό. Χτίστηκε το 1976 και έχει χωρητικότητα 10.000 ατόμων. Όλοι οι καθολικοί του Μεξικού και της Κεντρικής Αμερικής θεωρούν υποχρέωσή τους να τον επισκεφθούν κάποτε.

Άλλο αξιοσημείωτο είναι το Πανεπιστήμιο σε μια τεράστια έκταση με 450.000 φοιτητές. Ακόμα το γήπεδο ΑΖΤΕΚΑ όπου έγινε το Μουντιάλ και το Εθνολογικό - ανθρωπολογικό μουσείο. Ο Μεξικανικός λαός από πρώτη ματιά φαίνεται λαός χα-

ρούμενος και ανοικτός σε επικοινωνία. Του αρέσει η μουσική και οι λαϊκές γιορτές. Κατά βάθος όμως οι Μεξικάνοι είναι μοναχικοί και κλειστοί. Στους Μεξικάνους βαραίνουν σήμερα δύο πράγματα. Η κατάκτηση από τους Ισπανούς και τα όσα ακολούθησαν και το σημερινό βιοτικό επίπεδο, που για πολλούς είναι φτώχεια. Όπως χαρακτηριστικά γράφει ο μεγάλος Μεξικανός συγγραφέας Νορμπελίστας Οκτάβιο Πας: «ο Μεξικάνος δε θέλει να είναι ούτε Ινδιάνος ούτε Ισπανός» και αλλού: «Οι λαϊκές γιορτές μας είναι ανάλογες με τη φτώχεια μας. Οι πλούσιοι δεν έχουν χρόνο για λαϊκές γιορτές και, όταν διασκεδάζουν, το κάνουν σε μικρές ομάδες. Οι μάζες είναι συνάξεις μοναχικών».

Το Μεξικανικό έθνος έχει δύναμη και προοπτική και είναι βέβαιο ότι θα ακολουθήσουν καλύτερες μέρες. Πριν κλείσω να σημειώσω ότι οι Μεξικάνοι αγαπούν και εκτιμούν ιδιαίτερα τους Έλληνες και τον Ελληνικό πολιτισμό. Είναι κάτι που το διαπιστώνει κανείς αμέσως.

Η εμπειρία μας από την επίσκεψη ήταν σημαντική και παρά την κούραση άξιζε τον κόπο. Η γνωριμία με άλλους λαούς, άλλες χώρες και άλλους πολιτισμούς είναι πάντα ενδιαφέρουσα.

ΠΑΥΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΝΕΧΩΡΙΤΕΣ

Ο Σύλλογος βοηθά το χωριό, διατηρεί τη σύσφιξη των σχέσεων των απανταχού συγχωριανών, τρέχει στους ασθενείς, παρευρίσκεται σε ευχάριστες και δυσάρεστες περιπτώσεις των συγχωριανών και καλλιεργεί την αγάπη των Νεχωριτών.

Εάν πιστεύεις και συ στα ανωτέρω, γράψου μέλος του Συλλόγου σου, για ηθική και υλική συμπαράσταση. Ο Σύλλογος είναι πάντα κοντά στους Νεχωριτές, ας έρθουν και αυτοί κοντά του.

ΠΟΓΙΑ ΣΟΦΑ

Η πολυτιμότης του χρόνου

• Κάθε ώρα χαμένον χρόνον είναι μία πιθανότητα μέλλοντος δυστυχίας.

• Η ζωή είναι πολύ σύντομη για να χαομιζουμε και το παραμικρό της κομμάτι στην πλήξη.

• Να εξοικονομείς το χρόνο, γιατί αν ξοδεύεται όπου δεν πρέπει λίγος μένει για όπου πρέπει.

• Πολλοί χάνουν τον καιρό τους νοσταλγώντας τον καιρό που χάθηκε. Ζήσε την κάθε στιγμή πριν γίνει ανάμνηση.

• Ένας χρόνος περισσότερος στη ζωή μας θα πει καθήκον μας να γίνουμε σοφότεροι. Θα πει επίσης ότι η ωριμότητα δεν είναι απλώς δυνατότητα, αλλά είναι οφειλή μας, καθήκον μας.

• Ο χρόνος που φεύγει, αφήνει πίσω τον ότι εμείς αποφασί-

σαμε να κάνουμε τη στιγμή που πέραγε. Τίποτε λιγότερο και τίποτε περισσότερο.

• Σπατάλησα το χρόνο και τώρα ο χρόνος σπαταλάει εμένα.

• Όποιος ξοδεύει το σήμερα κλαίγοντας το χθες, θα χάσει το αύριο κλαίγοντας το σήμερα.

• Μην αφήνεις ποτέ σου το σήμερα να χάνεται όπως η άμμος μέσα από τα δάχτυλά σου. Μην αφήνεις ποτέ σου το σήμερα να μαραίνεται.

• Μη βάζεις το σήμερα ενέχυρο σ' αυτό που εννοούμε μερικοί αύριο, γιατί ίσως το αύριο να είναι χειρότερο από το σήμερα που εσύ δεν εκτιμάς. Το σήμερα είναι δικό σου αγάπησέ το.

• ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ το χρόνο σου να εργάζεσαι. Είναι η επιβράβευση της επιτυχίας.

• ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ το χρόνο σου να σκέπτεσαι. Είναι η πηγή της δυνάμεως.

• ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ το χρόνο σου να ασκείσαι. Είναι θεμέλιον της νεότητος.

• ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ το χρόνο σου να μελετάς. Είναι το μυστικόν της φρονήσεως.

• ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ το χρόνο σου διά φίλων. Είναι ο δρόμος της ευτυχίας.

• ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ το χρόνο σου να ονειροπολείς. Είναι η λεωφόρος η άγουσα προς τα άστρα.

• ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ το χρόνο σου να βλέπεις γύρω σου. Είναι το μονοπάτι της ωφελιμότητος.

• ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ το χρόνο σου να προσεύχεσαι. Είναι ο πλησιέστερος δρόμος προς το Θεό.

• ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ το χρόνο σου να γελάς. Είναι η μουσική της ψυχής.

ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ ΜΑΣ, ΤΟ ΒΑΣΙΛΗ, ΤΟ ΕΙΠΑΤΕ;

(Συνέχεια από τη σελίδα 3)

που μεγαλώσαμε και γαλουχηθήκαμε από άξιους επισημόνους, άξιους επαγγελματίες, άξιους ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ των προηγούμενων γενιών.

Ελπίζουμε να μπορέσουμε να τους διαδεχτούμε κάποτε όλους επάξια και γιατί όχι να τους ξεπεράσουμε. Τουλάχιστον και να μην το καταφέρουμε το προσπαθούμε! Και είμαστε σίγουροι ότι η δικιά μας επιτυχία σαν επιστήμονες, επαγγελματίες, ΑΝΘΡΩΠΟΙ είναι και δική τους κατάκτηση.

Κώστας Γ. Φούρλας